

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V.Q.N., narozený dne ..., ev. č. ..., státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 22. 2. 2019, č. j. OAM-
122/LE-BA02-VL16-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen

„zákon o azylu“), o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 10. 6. 2019.

2. Dle podané **žaloby** žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné.

Žalobce následně citoval článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kdy zdůraznil, že princip zakotvený v tomto článku se podle žalobce promítá v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvených v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření*. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.

Žalovaný dle žalobce fakticky pouze stručně odkázal na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by vyhodnotil charakter porušení právních předpisů, neboť žalobce se bezpochyby dopustil porušení povinností nikoliv zásadního charakteru, jež v žádném případě nebylo možné považovat za protiprávní jednání, které by mohlo představovat závažné porušení veřejného pořádku. Žalobce v domněnku lepší ekonomické budoucnosti hodlal vycestovat z Rumunska, kde se nacházel v souladu s tamními právními předpisy, do Německa. Poté, co byl českými správními orgány v rámci zahájení řízení o správním vyhoštění poučen, že jeho jednání je nezákonné a může mít za následek rozhodnutí o správním vyhoštění, dospěl k názoru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu, domníváje se, že obtíže, které mu ve Vietnamu hrozí, mohou být relevantním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu.

Ačkoliv nelze zastřít, že žalobce skutečně podal žádost o mezinárodní ochranu v reakci na své zajištění (žalobce ostatně svojí žalobou ani nezpochybňuje důvod zajištění podle ustanovení §46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu), v případě žalobce, který se nikdy neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí a nedopustil se protiprávního jednání představujícího zásadní porušení veřejného pořádku (tedy např. využití padělaných dokladů nebo jiného jednání dosahujícího svou závažností trestněprávní relevance), nelze pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření.

Žalobce v souvislosti s výše citovaným článkem 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57.

Nakonec žalobce konstatoval, že v případě cizince, který - při konfrontaci s následky svého protiprávního vstupu na území schengenského prostoru - dospěl k názoru, že jeho jedinou nadějí je podání žádosti o mezinárodní ochranu, tedy tato samotná skutečnost (tedy to, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno hrozbou vyhoštění) nemůže být rovněž důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Jakkoliv žalobce původně směřoval do Německa, po zahájení řízení o správním vyhoštění byl seznámen se

skutečností, že mu hrozí reálné hrozba zákazu vstupu na území celé Evropské unie. Žalobce tedy v současnosti nemá důvod vycestovat na území Německa, protože tím by zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany na území Evropské unie a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu na území Evropské unie. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a existenci zcela opačné snahy o prodloužení legálního pobytu, čehož lze dosáhnout pouze řádným plněním povinností v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu a názor žalovaného, podle nějž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je tak nesprávný.

3. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaného porušení nedopustil. K námitce žaloby vztahující se k nedostatečnému posouzení, žalovaný konstatoval, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný shrnul, že v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individuálních důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný dále konstatoval, že z informací poskytnutých mu příslušnými orgány Policie České republiky zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Ústí nad Labem“) č. j. KRPU-33391-24/ČJ-2019-040022 ze dne 17. 2. 2019 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „cizinecký zákon“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byly následující skutečnosti. Dne 15. 2. 2019 byl žalobce spolu s dalšími osobami vietnamské státní příslušnosti kontrolován německou policií. Vzhledem k tomu, že se příslušníkům německé policie neprokázal žádným dokladem totožnosti, byl následně předán na základě readmisní dohody Policii České republiky, OPKPE Ústí nad Labem. Bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR povolen žádný pobyt, který by ho opravňoval ke vstupu či pobytu na jejím území, též nepředložil žádný cestovní doklad. Z těchto důvodů s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

V souladu s uvedenými důvody proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 08. 2008). Žalovaný dále v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS v Brně ze dne 02. 06. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě jmenovaného účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu zákonem uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pakliže existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, není možné přistoupit ke zvláštnímu opatření. Svá tvrzení žalovaný opíral o některé rozsudky NSS (sp. zn. 7 Azs 185/2016 ze dne 10. 10. 2016, č. j. 4 Azs 105/2017-24 ze dne 14. 7. 2017)

4. V závěru žalovaný dále odkázal na shromážděný spisový materiál. Žalovaný měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy ČR a EU i existující judikaturou správních soudů. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako nedůvodné a návrh, aby soud žalobu zamítl.
5. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu a napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje následující skutečnosti: V rozhodnutí OPKPE Ústí nad Labem č. j. KRPU-33391-36/ČJ-2019-040022 ze dne 17. 2. 2019 na straně 2, kde správní orgán rekapituluje skutečnosti, které žalobce uvedl do protokolu o výsledku účastníka správního řízení, je uvedeno, že žalobce za svůj převoz do Německa zaplatil 5000 EUR, přes hranice jeli ukryti se zbožím v dodávce. Cestovní doklad vydal převaděčům dobrovolně. K vazbám ve Vietnamu uvedl, že tam má manželku a dvě děti. Ve své žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 20. 2. 2019 však žalobce uvedl, že se do země svého původu nemůže vrátit, neboť tam nemá kde bydlet a nemá tam žádné členy rodiny, a navíc že bude utlačován a pronásledován, a že musí vrátit peníze, čehož není schopen.
6. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
7. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí *rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 zmíněného ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1*

nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

10. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
11. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Přičemž tato změna vznikla na základě přepracované přijímací směrnice. Základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Ovšem čl. 8 přijímací směrnice v odst. 2 stanoví, že „*V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“, tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat euro konformně.
12. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 2-3), a neshledal pochybení žalovaného. K výše uvedené námitce soud uvádí, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval podstatnými skutečnostmi vyplývajících ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré výše zmíněné okolnosti uvedené taktéž na str. 1-6 napadeného rozhodnutí. Zejména pak skutečnosti, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR a jiných států EU, že během řízení o zajištění vedeného OPKPE Ústí nad Labem nezmínil naprosto žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy. Mezi další okolnosti vedoucí žalovaného k zajištění žalobce nepochybně patří, že jeho primárním zájmem při podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha prodloužit si pobyt na území ČR, nikoliv však získání ochrany před pronásledováním, resp. vážnou újmu. Žalobce tedy záměrně podal zcela účelovou žádost o mezinárodní ochranu, ačkoliv možnost požádat o azyl měl již v Rumunsku, kde si byl schopen zařídit i legální oprávnění k pobytu. Žalobce byl tedy jistě dostatečně srozuměn, jaký postup je třeba aplikovat pro legalizaci svého pobytu v schengenském prostoru, ale záměrně tato pravidla ignoroval. Tvrzení žalobce, že takové jednání nelze považovat za dostatečně protiprávní, když při svém nelegálním vstupu do schengenského prostoru žalobce „*neužil padělaných dokladů nebo jiného jednání dosahujícího svou závažností trestněprávní relevance*“ soud považuje za irelevantní. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie žalobce nerespektoval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a zcela vědomě cestoval z Rumunska až do Německa nelegálně bez cestovního dokladu.
13. Žalovaný správně dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě by nebylo uložení zvláštních opatření účinné, a existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat

svým povinností a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, nebude se správními orgány ČR spolupracovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, k tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Správně dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštních opatření nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Soud se s názorem žalovaného zcela ztotožnil a shledal, že žalovaný měl dostatek důvodů k zajištění žalobce, vypořádal se s individuálními okolnostmi případu žalobce a své rozhodnutí jasně a přezkoumatelně odůvodnil.

14. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že překročil hranice území ČR a pobýval zde bez cestovního dokladu a bez patřičného povolení, víza či oprávnění k pobytu, nadto žalobce nebyl schopen prokázat ani oprávněnost svého vstupu a pobytu na území schengenského prostoru, to vše vyplývá z vyjádření žalovaného a je v souladu se zjištěními ze správního spisu. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
15. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR a EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žalobce na území EU vstoupil legálně v Rumunsku, kde si byl sám schopen zařídit legální pobytové oprávnění, naopak pokud se obával pronásledování či mu hrozila vážná újma, měl požádat o mezinárodní ochranu již v Rumunsku. Soud ještě dodává, že rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, kterým žalobce odůvodňoval vhodnost uložení zvláštních opatření v jeho případě, nepovažuje za přílehlavý k případu žalobce.
16. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
17. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.).
18. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za

zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
20. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 26. 3. 2019, č. j. 17 A 57/2019-15, byl žalobci zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Podle § 35 odst. 9 zákona s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci výrokem III. tohoto rozsudku přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč/úkon (porada včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění žaloby) a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla navýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8 228 Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. dubna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně